

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: Q. H. N., narozený X, státní příslušnost X, nyní bytem S. 702/1c,
K. V.,
zastoupený: Mgr. Pavel Rybář, advokát, se sídlem Slovenská 2136,
356 01 Sokolov,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 21.1.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2019 č.j.
OAM-765/ZA-ZA11-HA10-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 21.1.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2019 č.j. OAM-765/ZA-ZA11-HA10-2019, jímž bylo rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu tak, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), neuděluje.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

2. V **podané žalobě** vyjádřil žalobce svůj nesouhlas se závěry žalovaného, dle kterých nebylo možné žalobci udělit azyl dle § 14 zákona o azylu (dále také jako **humanitární azyl**). Důvody, pro které by mu měl být udělen, shledal především v jeho dlouhodobém pobytu na území ČR, kde se nachází i jeho celá rodina čítající těhotnou manželku a další dvě děti. Pokud dojde k rozdělení rodiny, zůstane manželka po porodu třetího dítěte bez pomoci, a to nejen ekonomické. Za nejhorší však považoval žalobce citové odloučení od manželky a dětí, dokonce pak dítěte, u jehož narození by za určitých okolností ani nemohl být. Právě v takové životní situaci shledal žalobce naplnění definice „důvodu zvláštního zřetele hodného“. Dále žalobce vytýkal žalovanému nedostatečně zjištěný skutkový stav pro zamítnutí důvodů pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Žalovaný měl zejména, jak uvedl žalobce, ověřit informace o jeho rodinné situaci, prověřit z místa bydliště poměry rodiny, vyžádat si zprávy ze školy starších dětí, aby bylo zjištěno, jak se rodiče o děti starají. Stejně tak měly být prověřeny okolnosti těhotenství manželky, jakož i její výslech. Humanitární důvody dle žalobce měly být hodnoceny nejen na straně žalobce, ale i nejbližších osob, jichž se neudělení azylu žalobci dotkne. Závěrem bylo navrženo, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. **Napadeným rozhodnutím ze dne 18.12.2019 č.j. OAM-765/ZA-ZA11-HA10-2019** žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že se mu mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neuděluje. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplynulo, že dne 26.8.2019 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**) a dne 29.8.2019 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem X, X národnosti a je bez náboženského vyznání. Nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace a nikdy se politicky neangažoval. Je ženatý a má dvě děti (nar. ... a ...), manželka žije v ČR na základě povolení k trvalému pobytu; děti jsou st. přísl. X a pobývají v ČR; žijí ve společné domácnosti. Ve vlasti naposledy bydlel na adrese obvod X, X. Z vlasti do ČR poprvé přicestoval letecky z X přes Dubaj do Prahy v roce 2001 na základě víza za účelem sloučení rodiny. Za doby svého pobytu v ČR navštívil X celkem dvakrát, a to v roce 2009 a 2010 jako turista. V dřívější době nikdy nepobýval v jiném státě EU. O mezinárodní ochranu v ČR žádá prvně, neboť zde nemá legální pobyt, a požádal o ni, protože celá jeho rodina je v ČR, kde on sám pobývá již řadu let. Jeho manželka je gravidní. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je dobrý; totožnost prokázal platným cestovním dokladem. Pohovor k žádosti proběhl téhož dne za přítomnosti tlumočnicka X jazyka a žalobce při něm uvedl následující: Z X vycestoval ve věku 14 let za svým otcem, který pobýval v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Před vycestováním z X a za doby svých tamních návštěv v letech 2009 a 2010 neměl žádné problémy s X státními orgány. V ČR pobýval v X, X a v X. Po svém příjezdu do ČR chodil do školy jeden rok. Potom začal podnikat. Tehdy si otevřel hernu, nyní má prodejnu s potravinami. V ČR pobýval na základě povolení k trvalému pobytu. O legální pobyt v ČR přišel, protože v letech 2015 až 2017 byl ve výkonu trestu odnětí svobody za prodej drog. Žalobce potvrdil, že podáním žádosti si zamýšlí zlegalizovat pobyt v ČR. Se svou manželkou je ve vztahu již dvanáct let. Manželka podniká. Na chodu jejich společné domácnosti se podílejí oba dva. V ČR má celou svou rodinu, konkrétně otce, sourozence, manželku a děti. Ve X již nikoho nemá. Žalobce neuvedl žádné další skutečnosti ani nepředložil žádné písemnosti, které by měl žalovaný ve svém rozhodnutí zohlednit. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti je legalizace pobytu na území ČR, poněvadž si zde žalobce přeje zůstat se svými rodinnými příslušníky.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Při posouzení žádosti z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel žalovaný především z výpovědi žalobce, z informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31.5.2019 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi X 2018 ze dne 28.1.2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

Žalovaný posoudil žádost žalobce ve vztahu k § 12 zákona o azylu a konstatoval, že nebyly shledány důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil žádné skutečnosti, které by vedly žalovaného k tomu, aby se domníval, že byl žalobce v zemi původu pronásledován ve smyslu výše uvedeného ustanovení zákona. K tomu dále uvedl, že azylovým důvodem žádosti žalobce je legalizace pobytu na území ČR, a takový důvod pod výše uvedené ustanovení zákona o azylu nelze podřadit. Rovněž nebyl na území shledán nikdo, ke komu by bylo možné za splnění podmínek § 13 zákona o azylu žalobce sloučit. Při posuzování, zda žalobce splnil podmínky pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu, se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Existenci rodinných vazeb žalobce na území ČR, tedy skutečnost, že na území ČR žije celá jeho rodina, nepovažoval žalovaný v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) vyjádřeným v rozhodnutí ze dne 15.10.2003, č.j. 3 Azs 12/2003, či ze dne 28.4.2011, č.j. 1 Azs 5/2011 za důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů a z obsahu správního spisu nebylo ani možné dovodit, že by jeho situace byla v této souvislosti jakkoliv výjimečná či zvláštního zřetele hodná. K těhotenství manželky žalovaný opět argumentoval odkazem na rozsudek NSS, konkrétně ze dne 2.9.2015, č.j. 1 Azs 178/2015. V případě žalobce žalovaný žádné skutečnosti hodné zvláštního zřetele neshledal a azyl dle § 14 zákona o azylu neudělil. Následně žalovaný přistoupil k posouzení, zda žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, avšak ani zde neshledal důvody pro její udělení s tím, že žalobce neuvedl a žalovaný také nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Rovněž neshledal důvody domnívat se, že by žalobci v zemi původu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, nic takového opět netvrdil ani žalobce. Dále svou argumentaci doplnil žalobce výňatky ze shromážděných podkladů k bezpečnostní a politické situaci ve X. Žalovaný rovněž neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany ve vztahu k § 14 odst. 2 písm. c) a d) zákona o azylu, neboť žalobce nic takového netvrdil a žalovaný ze shromážděných podkladů rovněž žádné takové skutečnosti, které by nasvědčovaly existenci takových důvodů, neshledal. Ani v případě doplňkové ochrany dle § 14b nebyla zjištěna na území ČR taková osoba, ke které by bylo možné žalobce sloučit. Také bylo konstatováno, že žalobce o mezinárodní ochranu formou azylu požádal až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR a jediným důvodem podání žádosti je tedy legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, jelikož svým vlastním zaviněním pozbyl jemu udělené povolení k legálnímu pobytu v ČR.

Protože nebyly naplněny podmínky zákona o azylu, žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu tak, že mu mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 12.2.2020** mimo jiné uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu, přičemž odkázal na obsah správního spisu a setrval na správnosti napadeného rozhodnutí, neboť dle něho zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi skutečnostmi a věc posuzoval ve všech souvislostech, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Po jejich posouzení však nedospěl k závěru, že by žalobce splňoval podmínky pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem.

K námitce nedostatečně zjištěného stavu věci žalovaný sdělil, že to byl právě žalobce, kdo měl v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Obdobný názor zastává i NSS. Především žalovaný poznamenal, že žalobce měl možnost uvést důvody, pro které žádal o udělení mezinárodní ochrany stejně jako tvrdit další skutečnosti nebo předložit další podklady, které by měl žalovaný vzít v potaz; ten však nic takového neučinil. Žalovaný byl přesvědčen, že dostatečně zjistil skutkový stav, který mu umožňoval vydat ve věci rozhodnutí. Námitku stran nedostatečného posouzení rodinné situace žalobce - těhotenství manželky, žalovaný odkázal, krom jiných, na rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, č.j. 2 Azs 60/2008 – 58, v němž NSS vyslovil názor, jímž neshledal samotné těhotenství důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, tudíž neshledal žalovaný svůj postup, kdy se výslovně nezabýval touto skutečností, pochybením. Žalovaný tuto část uzavřel s tím, že těhotenství a případnou související péči nelze považovat za důvod zvláštního zřetele hodný. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalovaný konstatoval, že aktuální těhotenství žalobcovy manželky nelze bez dalšího označit za důvod, pro který by ji v zemi jejího původu hrozilo nebezpečí. Žalobcova manželka ostatně ani sama za sebe nepodala žádost o mezinárodní ochranu. Nicméně žalovaný řádně zjistil a posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce. Dále žalovaný uvedl, že žalobce svá tvrzení nepodložil žádnými relevantními doklady. Pokud jsou námitky pouze v rovině obecného nesouhlasu s napadeným rozhodnutím, za takové situace v souladu s ustálenou judikaturou nebylo možné tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které vycházel, neměla oporu ve spise. Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že dokazování provedl podrobně a úplně; zabýval se všemi okolnostmi případu tak, jak má na mysli zákon, v napadeném rozhodnutí srozumitelným způsobem odůvodnil, proč nebylo možné žalobci udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 18.12.2019 i ve vyjádření žalovaného ze dne 12.2.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí, bylo napadené rozhodnutí ze dne 18.12.2019 žalobci předáno dne 13.1.2020.
6. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

práva a povinnosti předsedy senátu. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení neuvedli, že žádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

7. Dle § 14 zákona o azylu „Jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.“
8. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů v ní uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2019, ale soud z níže uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou. Žalobce zejména nesouhlasil se závěry žalovaného stran neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu (humanitární azyl) a současně namítl nedostatečně zjištěný stav věci v této souvislosti.
9. Nejprve se soud zabýval námitkou týkající se nedostatečně zjištěného stavu věci, přičemž zjistil následující. Žalovaný si pro vydání rozhodnutí zajistil dostatek podkladů, mezi nimiž byly zejména výpovědi žalobce, informace z Cizineckého informačního systému (CIS) a dále informace shromážděné v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve X. Konkrétně se jednalo o Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 31.5.2019 a zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Údaje o zemi X 2018 ze dne 28.1.2019. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu, tj. předloženého správního spisu. Není tedy pochyb, že se žalovaný zabýval shromážděním relevantních informací pro posouzení, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení, mimo jiné i azylu dle § 14 zákona o azylu, dostatečně. Žalobcem namítané nedostatečné ověření některých informací se jeví jednak s ohledem na důvod podané žádosti tak i na důvod neudělení humanitárního azylu jako nadbytečné, jelikož takové informace by neměly na rozhodnutí žádný vliv, neboť pouze rozšiřují informace o skutečnostech, které jak žalovaný uvedl, nejsou důvodné ani jinak relevantní pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný neudělil žalobci humanitární azyl proto, že jím tvrzený důvod nelze podřadit pod toto ustanovení, nikoliv proto, že by nebyl shledán zásah či že informace byly nedostatečné. O nedůvodnosti této námítky dále vypovídá skutečnost, že byla žalobci dána možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, ten však této možnosti nevyužil a k seznámení se nedostavil. S ohledem na tuto skutečnost, kdy byl žalobce neaktivní a neprojevoval zájem o řízení, nelze než konstatovat, že nyní musí žalobce nést nepříznivé následky vyplývající z jeho pasivity.
10. Dále přistoupil soud k přezkumu závěrů žalovaného, který neshledal důvod pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. Při posuzování žádosti žalobce posuzoval žalovaný tuto ve vztahu k možnosti udělení azylu dle § 14 zákona o azylu zejména s ohledem na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci stejně jako na věk a zdravotní stav. Nicméně došel k závěru, že v žalobcově případě nebyly dány důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by mu mohl být azyl dle § 14 zákona o azylu udělen. Soud se s názorem žalovaného plně ztotožňuje, neboť žalovaný tento svůj názor dostatečně jasně a srozumitelně vysvětlil a podložil i soudní judikaturou stejně jako dalšími fakty vyplývajícími ze shromážděného podkladového materiálu. Žalobce zejména spatřoval zvláštního zřetele hodný důvod v rodinných vazbách, které na území ČR má; jedná se o těhotnou manželku, dvě děti a zbytek rodiny. K uvedenému soud stejně jako žalovaný konstatuje následující. Tzv. humanitární azyl je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení (rozsudek NSS ze dne 19.7.2004, č.j. 5 Azs 105/2004 -72). V tomto smyslu soud dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22.1.2004, č.j. 5 Azs 47/2003 – 48, z něhož plyne že „V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nerybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“ Zdejší soud je tak oprávněn přezkoumat pouze to, zda žalovaný při posuzování možnosti udělit humanitární azyl postupoval v souladu se zákonem.

11. V souvislosti s výše uvedeným soud uvádí, že žalobce nijak neskrýval, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s cílem legalizovat si na území ČR pobyt, neboť předcházející pobytové oprávnění mu bylo zrušeno v roce 2017 na základě odsouzení za trestnou činnost. K uvedenému soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003-46 - „Poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu cizince na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytů cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. K legalizaci pobytu za účelem spolužití s osobou blízkou slouží předmětná ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců ve znění pozdějších předpisů, a nikoliv zákon o azylu“ nebo rozsudek NSS ze dne 24.2.2005, č.j. 7 Azs 187/2004 – „Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“ Z citované judikatury je tak zřejmý záměr zákonodárce poskytnout azyl jen těm žadatelům, pro něž je zákon koncipován, nikoliv osobám, které ho volí jako poslední možnost před povinností opustit území pro ztrátu pobytového oprávnění (srovnej rozsudek NSS ze dne 2.9.2015, č.j. 1 Azs 178/2015). V neposlední řadě zdejší soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 11.3.2004, č.j. 2 Azs 8/2004-55, který konstatoval, že „humanitární azyl je především určen osobám „těžce postiženým, těžce nemocným, či osobám, které pocházejí z oblastí, jež jsou významně postiženy humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory“ a dále na rozsudek NSS ze dne 30.9.2008, č.j. 2 Azs 60/2008-58, v němž se soud zabýval otázkou těhotenství jako důvodu pro udělení azylu. Závěrem však bylo, že samotné těhotenství není důvodem pro udělení azylu v žádné z jeho forem. Ačkoliv se jednalo o těhotenství žadatelky a nikoliv „pouze“ manželku žalobce, lze z uvedených závěrů dovodit, že samotné těhotenství manželky není důvodem pro udělení humanitárního azylu. Tudíž se nejedná v případě žalobce o důvod zvláštního zřetele hodný, tak jak jej pro svou aplikaci § 14 zákona o azylu vyžaduje. Rovněž z výše uvedeného demonstrativního výčtu osob, pro které je azyl dle § 14 zákona o azylu koncipován lze vyčíst, že se jedná o výrazněji silnější zásahy do sféry žadatele (především k nim dochází na území domovského státu, nikoliv na území, kde je o azyl žádáno). Dále je nutno zopakovat, že žalobce pozbyl pobytové oprávnění z důvodu své trestné činnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

(prodej drog), za kterou musí přijmout odpovědnost v podobě ztráty oprávnění pobývat na území ČR. Nicméně v tomto ohledu nebrání žalobci nic v tom, aby si znovu požádal o získání pobytového oprávnění dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen **zákon o pobytu**) a opět se navrátil na území ČR realizovat svůj život s rodinnou. Nutno podotknout, že žalobce má na území ČR část rodiny, od které se dá předpokládat výpomoc manželce v době jeho nepřítomnosti. Rovněž manželka žalobce podniká, tudíž není na svém muži zcela finančně závislá. V neposlední řadě nebrání manželce a jejich dětem vycestovat společně s manželem a realizovat jejich společný život v jiné zemi. Soud na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobní námitky žalobce důvodné, neboť jím uváděné důvody není možné podřadit pod § 14 zákona o azylu. Závěrem soud konstatuje, že žalovaný nepochybil, když žalobci humanitární azyl neudělil, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, který objektivně vyhodnotil a řádně zdůvodnil své úvahy.

12. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že žalobcova situace byla jistě i předmětem řízení o zrušení jeho pobytového oprávnění, kdy s ohledem na výsledek nebyla zřejmě shledána za natolik palčivou, aby přesvědčila správní orgán o důvodu ponechání pobytového oprávnění. Rovněž je možné, že žalobcova situace bude opětovně řešena v řízení o uložení správního vyhoštění, avšak tuto skutečnost nelze předjímat. Uvedené však nemění nic na tom, že nelze zaměňovat řízení dle zákona o azylu s řízením dle zákona o pobytu cizinců, které je primárně určeno pro získání pobytového oprávnění a tím zlegalizování svého pobytu na území ČR, přičemž azylové řízení slouží výhradně osobám, které splňují podmínky v zákoně uvedené. Nelze proto tohoto výjimečného institutu zneužívat za účelem obcházení zákona o pobytu cizinců, když je v jeho rámci cizinec neúspěšný či jej volit jako poslední možnost k setrvání na území ČR.
13. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), neboť nebyly shledány žádné důvody, pro které by mohla být žalobci mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu udělena.
14. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Plzeň 24. července 2020

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.